

ראול קוטאר, בכיסא-גלגלים, ודחה אותו בעצמו). הפיתרונות האלה, בעיקר בשפת העריכה, הפכו אבני דרך בקולנוע ויצרו שפה קולנועית חדשה. ללא הגישה המקורית לצורת הסיפור, וללא החריגות האלה מן השיגרה, אין בעלילה עצמה יחוד המצדיק את סיפורה מחדש.

בין כה וכה, גרמה כאילו המעגל נסגר. גודאר עשה בזמנו סרט שהיה מחוזה לקולנוע האמריקאי, הקולנוע האמריקאי מחזיר היום את המחווה לגודאר.

תהליך

בעקבות תלונות חוזרות ונשנות על איכות הסרטים המוקרנים בבתי-הקולנוע, מומלץ לבדוק תחילה אם סרטי המוקרנים בהקרנה-חוזרת מוצגים בעותקים חדשים. אם לא, חבל על הטריחה, הסיכויים שלא תראו יותר משכונת של סרטים.

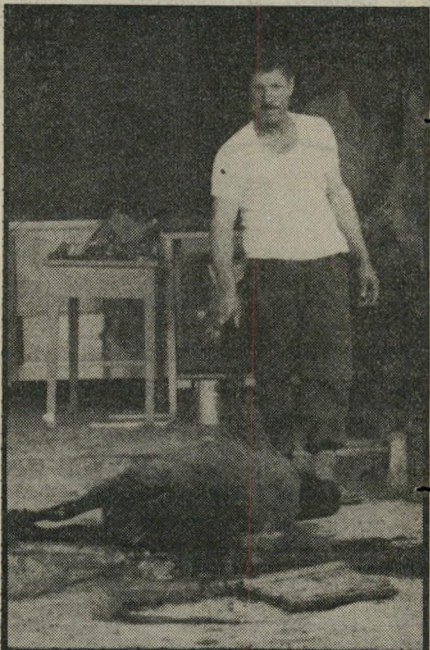
חובה לראות

תל-אביב — יול, טוטסי, פאולין על החוף. ירושלים — פישוטה, לבבות בודדים. חיפה — ביי ביי בראזיל.

תל-אביב

*** יול (מוסיאון, תורכיה) — המישה אסירם יוצאים לחופשה של שבוע מן הכלא ונתקלים במציאות החיים בתורכיה. רראמה מרהימה ומרגשת, תיאור אוהב וכואב של אומה הנתונה בין פרימיטיביות וקידמה. כתב: אילמו גוני.

*** פאולין על החוף (צפון, צרפת) — חופשה קצרה על חוףיהם, סרט מתחכם ופסיכואלי, שבני-מפתח הבימאי אריק רומר את התיאוריה שבני-אדם נוטים לשאוף את

קצב שוחט כיבשה ב"בוקיטר" שקוף מדי

העולם כולו כאילו הוא התחיל מהם, ומנסים לכפות ראייה זו על כל סביבתם.

*** ריינר (רב חן, ארצות-הברית) — צעירים על סף הבגרות, כסוף שנות ה-50 באמריקה. סרט נוסטלגלי, רגיש ואינטליגנטי, מבוים היטב על-ידי בארי לווינסון ומשוחק בסביעות רבה.

*** טרנטי (מוגרבי, ארצות-הברית) — שחקן מוכשר וזכה בהצלחה בתחפושת של שחקנית, ומקבל תפקיד בולט באופרה-סבון טלוויזיונית. מיבצע וירטואוזי של דסטין הופמן בתפקיד הראשי.

ירושלים

*** פישוטה (מיציל, בראזיל) — כתב-אחראית להנצחת הפשע והוועדה, על-ידי הונחת הנוער. תמונה מועזת של נוער-השוליים בבראזיל.

חיפה

*** ביי ביי בראזיל (תיאטרון עירוני, בראזיל) — באמצעות מסע של להקת ברנרס בחבל הארץ הנכשל ביותר בבראזיל, מצטיירת תתי-בשת ענקית העוברת תמורות עמוקות. בימאי: קארלוס ריאנס.

חתיכת חיים

קטנה

לולו (טרודן, תל-אביב צרפת) — סרט מוזר ויחא-דפון זה מציג קולנוע שונה מן המקובל, וכדאי להיות ער לכך לפני שחולכים לראותו. הבימאי מוריס פיאלה, מסרב בעקשנות להשתמש בסיפורים הבנויים לפי המתכונות של התחלה, אמצע וסוף. הוא סוּען שבלתי-אפשרי לחזור אל מתחת לעור של גיבורו ומכריז שוב ושוב כי אין ברצונו למסור שום מסר לצופה.

אז מה הוא בכל זאת עושה? הוא מתלוצץ במשך סרטי זמן מסוים, לכמה אנשים, מתבונן במעשיהם, מתרשם מהם תוך התעוררות קטנה ככל האפשר — כפי שהיא נראית נחה מן המציאות כפי שהיא — או, ליתר דיוק, כפי שהיא נראית לו. אידיאלית. הוא היה צריך לעשות סרטי תעודה, אבל מאחר שמעטים האנשים המוכנים להיחשף לפני מצלמה עד כדי כך, ואם הם עושים זאת, מדויק הם נראים שחודר-כלל סובייקט בעלת אימת המצלמה, מעדיף פשוט לחזור אל המציאות בעזרת שחקנים. בזמנו התעקש להשתמש באלמונים. היום, משום הלהגים המיסתריים, הוא כבר עובד עם כוכבים. במיקרה זה איזאבל לופר ור'דור דטא-דייה. בלעדיהם, אין להניח שהיה מוצא מישהו חוזר דטא-דייה.

הסיפור פשוט: זוגנו של בורגני מסודר, מכובד, קנאי וביטני בתולט, עוזבת אותו לסובת פירחה, ספק עבריו, ספק בטלן, התגלמות של אנטי-כריסטיאניזם שקט ובטוח בעצמו, מלא קסם אישי וניתן בכוח גברא אגדתי. כמעט כמו הסיפור של לידי צ'טרלי,

ז'ראר דפארדייה ואיזאבל הופר: הומור שחור

אבל במזגים הרבה יותר מודרניים, על רקע פאריס של ימינו, בצירוף אווירה דחושה, הומור שחור והתעלמות מוחלטת מן המוסכמות.

אם בסרט מתקבל הרושם של ניזון חברה הממוסדת, מול חיוניות של חברת-השוליים, ואם יש הרגשה של התעוררות הערכים המוסריים המקובלים, אין זה מפני שפיאלה מנסה להסיף לכך, אלא מפני שאלה מסקנות בלתי-נמנעות מן המתרחש.

הזמן נשדד

מן הצרכן

שודדי הזמן (לב, תל-אביב אנגליה) — קדם כל, צריך לחשוב את ההומור המיוחד של אהוב מונטי פיטון, כדי להנות מן הסרט הזה. אחרת הוא נראה כאיזוילת חסרת-טעם. חוץ מזה, צריך להיות משובל של הסיפור באמצע הדרך.

מעשה בילד בעל דמיון עשיר, הנוטש את עולם העתיד המטעם שלו, עולם המכור כולו לפירסומת ולאוסטומציה, ומצטרף להתקת ננסים אשר נודדת בתוך מרחבי הזמן, ושודדת בעליות כל מה שנמצא בדרכה. כאשר אלוהים ברא את העולם, כך אמרת האגדה, בעזרת הננסים האלה, הוא שכח לסגור את כל הפרצות שבין תקופה לתקופה. בידי הננסים מפה המצביעה על מקום הפרצות האלה, וכך הם יכולים לעבור ממטא אחת לשניה, מימית-ביניים ליוון העתיקה ומתקופה נפוליאון לעידן המיפלגות האגדתיות. בלי שום קושי.

כל זה מאמער לשניים מן המיטוונים הבולטים, טרי גיליאם וטרי ג'ונס, לפרוק מנה הנוטה של הומור אנטי-כריסטיאני. כשקורבנותיהם הם דמויות היסטוריות ידועות כמו נפוליאון, המופשט כל זמן גיבורים נמוכים ממנו, או רובין הוד, המוצג כ'נולמן מנוחך וגולן (בדמותו של ג'ון קליו, עוד אחד מן המיטוונים), שאר נשאי החתבדות הם האביר אימפוסטנט מימית-ביניים, ענק זולל אדם הסובל מלאבי גב, ואפילו השטן בעצמו (דייוויד ראטר) וחבר

קתרין הלמונד ופיטר ווהן: יותר טוב בעבר

טרוני, היחיד שבו אין מתעללים הוא המלך אנגמנון (שון קורני), מפני שבין כה וכה הוא קורבן של אשתו המרשעת. זה בהחלט מברד, משעשע ומפעיל את הדמיון, ורק חבל שהמפץ החליט כי לצופה הישראלי לא מגיע לראות את הסרט בשלמותו. הוא ערך בו כל מיני שינויים, שימוצים וקטגוריים, שחבלט בהם הוא ביטול חלק גדול של האמיזודח של אנגמנון, אולי מפני שהיא פחות מצחיקה, במבט ראשון, מן האחרות.

את הצופתים

זה מצחיקו

תל-אביב (צרפת) — הקומדיה הזאת היא לחיט בצרפת, כמו כל הקומדיות של הבימאי קלוד אדי.

את הצלחתה אמער להסביר אולי בכך שמהותו כה קולט, קומיקאי פופולרי מאוד. ואולי זה תולך מפני שהסרט מטייל על פני כל העולם, והצרפתים המסתגרים והשנה במולדתם, מתוטר מטבע זר, נושמים את אוויר החופשות הגדולות דרך מסך הקולנוע. בכל אופן, אין שום סכנה שהתייחסו של הסרט הוא המעניק לו את הקהל שלו.

קולנוע הוא פקיד בתורה לשירותי התיירות, המושיעה את לקוחותיה בכל מקום שבו הם וקוקים לישועה. לאחד, שניתקע בקניה, הם שולחים מנע של מכונית, את האחר הם שולחים מתוך בית-חולים בתואלם, את השלישי הם מפנים למסך בסהרה, וכן הלאה. קולנוע הוא רוקק תועמד להימא, אהדי שבע שנות אירוסין, לדיילת-אוויר הפורשת מן העבודה כדי להיות צמודה לנמרי לבעלה החדש.

אלא שיש בעיות בדרך. היא מספרת לארוס כי נשרה לסוס, וכי נותרו לה עוד שבועיים של עבודה, ואילו הוא נשלח לעבוד קצת בשבת, פעם באפריקה השחורה ופעם בתוניסיה. השניים מצטלבים באוויר, מספרים זה לזה בדותות כדי להסתיר את

קולנוע: בדיחות אכזריות כדי לסחוט חיוך

העובדה שאינם יושבים במאריס (מדוע — זה לא כלי-כך ברור) כשכל נסיעה של קולנוע כרוכה בתקלה כלשהי. זה שיש בסרט הרבה הומור זעני, מילא. נראה שהכוונה היא להראות כי התייחסות מבודחת היא התייחסות האפשרית היחידה, בעיקר כשיש חוש הומור משני הצדדים (וזה נדיר).